

Nieuwsbrief HHS 6.3, april 2019

HHS

1. DV 8-9 mei 2019 is er een internationale **Dordt-conferentie** in Groningen over de leer van de Dordrecht. Deze conferentie wordt georganiseerd door het HHS, de Gereformeerde Bond en de TUA. De termijn om zich voor een 'short paper' aan te melden, is verlengd. Voor meer info, zie
 - a. www.hersteldhervormdekerk.nl/seminarium/nieuws/conference-on-the-theology-of-dort-1618n1619)
 - b. <https://www.reforc.com/call-for-papers-the-theology-of-dort-1618-1619>.
2. **De theologie van Dordt en de kerk vandaag.** In het kader van het 400-jarig jubileum van de Synode van Dordrecht 1618/19 organiseren de Theologische Universiteit Apeldoorn, het Herstel Hervormd Seminarie en de Rijksuniversiteit Groningen, in het kader van Refo500 op Deo volente 10 mei 2019 een conferentie over de betekenis van de theologie van Dordt voor de kerk vandaag. Doel van de conferentie is in beeld te krijgen wat de relevantie is van de besluiten van Dordt zoals die met name in de Leerregels tot uitdrukking komen. Sprekers zijn:
 - a. Wim van Vlastuin (Herstel Hervormd Seminarie)
Dordtse Katholiciteit en kerkelijke eenheid
 - b. Dolf te Velde (Theologische Universiteit Kampen)
Verkiezing / Verwerping en een (on)zuiver godsbeeld
 - c. Michael Haykin (Southern Baptist Theological Seminary, Louisville, Kentucky)
Particular Baptists and the Reception of Dordt
 - d. Hanneke Schaap-Jonker (Kennisinstituut christelijke GGZ)
Wedergeboorte en moderne psychologie
 - e. Arnold Huijgen (Theologische Universiteit Apeldoorn)
Heiliging, volharding en overwinning
 - f. Henk van de Belt (Rijksuniversiteit Groningen)
Zekerheid en aanvechtingDe conferentie vindt plaats in het gebouw van de Theologische Universiteit Apeldoorn, Wilhelminapark 4, Apeldoorn. Kosten voor deelname aan deze conferentie zijn € 50,- (voor studenten € 30,-) inclusief koffie, thee en lunch. Opgave voor deze conferentie kan door betaling van dit bedrag ovv 'Conferentie Dordt'
3. DV zaterdag 1 juni, 13.30-16.30 **open dag HHS** aan de VU. Om belangstellenden, familieleden en gemeenteleden een kijkje achter de schermen te bieden en te laten ruiken van een college.
4. Het is goed om te weten dat er aan onze faculteit wordt gewerkt aan een **internationale bachelor** om zo ook internationaal studenten te kunnen werven om de faculteit levensvatbaar te houden.

5. D.V. 13-15 mei 2020 (!) vindt in Kampen een conferentie over 'The Reformed Theology and Spirituality of Music' plaats. Van harte uitgenodigd om een bijdrage te leveren. Zie de Call for papers op www.rmht.nl.

STUDENTENRAAD

Open dag

De SR is bezig om DV 1 juni 2019 een open dag te organiseren. De laatste open dag was al weer in juni 2016. Het is goed om belangstellenden de mogelijkheid te geven om een kijkje achter de schermen te nemen in Amsterdam. Meer informatie hierover volgt.

Samenstelling van de SR

Bachelor

- Jaar 1 - Kees Legemaat (secretaris)
- Jaar 2 - Evert-Jan van Ettekoven
- Jaar 3 - Henk Ottema (voorzitter)

Master

- Jaar 1 - Alexander den Hartog
- Jaar 2/3 - Eelco Verhelst

We willen jullie ertoe oproepen gebruik te maken van de studentenraad. Heb je vragen over de studie, voorstellen tot verbetering van de opleiding – laat het ons weten. Dat kan via de vertegenwoordiger van je jaargroep. Het kan ook per mail, via het emailadres van de SR: studentenraadhs@gmail.com.

Naar de gemeente

Gerrit Terreehorst is na een lange tijd van beroepbaarheid 6 februari in IJsselstein bevestigd als predikant, **Thomas Bakker** werd 23 januari in Nieuwe Tonge bevestigd en **Henk Roelofsen** hoopt DV 1 mei in Gameren te worden bevestigd in het wondere ambt van dienaar van het Woord. Het is onze vurige wens dat deze drie jonge dienaren tot rijke zegen van Gods gemeente gesteld mogen worden, om indringend en ernstig de kwaal van onze zonde en ongelovigheid aan te wijzen en anderzijds het hart van God te openen, om jong en oud te laten delen in de onuitsprekelijke volheid in Christus, en dat alles in de bediening van de Heilige Geest. Wat is het een wonder als we de bediening van de Geest mogen ervaren in de bediening van het Woord. Dan is de eredienst een klein begin van Gods eeuwig koninkrijk en roept het om de volkomenheid ervan. Geen grotere 'verwaardiging' dan om ambassadeur van dit eeuwige koninkrijk te zijn.

Nashville

De afgelopen maanden zijn de gemoederen behoorlijk bezig gehouden met de Nashville-verklaring die begin van dit jaar werd gepubliceerd. Er waren discussies over het proces van de publicatie als zodanig, over de vraag of de benadering wel rekende met de concrete mens in nood, over de kwestie of stellingen wel geschikt zijn om deze zaak aan de orde te stellen, over de vraag of er door deze verklaring één homo is gewonnen voor een christelijke zienswijze, over de issue of het christendom zich wel met deze zaak in de wereld moet presenteren, over de maatschappelijke gevolgen van deze verklaring voor de gereformeerde gezindte, over de ongelukkige uitdrukkingen in de verklaring, over de wetenschappelijke houdbaarheid van zinnen, over de verschillende hermeneutiek in de brede christelijke wereld, terwijl het in de publieke media vooral ging over de klassieke positie die hierin werd ingenomen. Vooral dat laatste heeft op een onthullende wijze aan het licht gebracht dat we ons middenin een postmoderne fase van de cultuur bevinden en dat de panelen in enkele decennia drastisch zijn verschoven.

Ik heb wel de indruk dat er enige belangstelling is om dieper over huwelijk en seksualiteit door te spreken. Persoonlijk werd ik op de faculteit sociologie uitgenodigd om mijn overtuiging toe te lichten. Vanuit de Technische Universiteit in Delft kwam er ook een uitnodiging waarvoor de datum nog moet worden vastgesteld.

Bij sociologie heb ik op een wat apologetische wijze een postmodern wereldbeeld en een christelijk wereldbeeld naast elkaar gezet en vervolgens laten zien dat er goede argumenten voor het christelijke wereldbeeld zijn. Het monogame huwelijk als plaats voor seksualiteit en het ontvangen van kinderen werd positief gewaardeerd, maar de exclusiviteit daarvan werd niet overgenomen. Wat mooi was dat men mij naderhand teruggaf dat het duidelijk was geworden dat wij niet alleen maar ‘nee’ zeggen, maar dat deze visie op huwelijk en seksualiteit wordt gedragen door een samenhangend wereldbeeld.

Ook in een cursus bij de afdeling communicatie van onze VU werd dit thema besproken en inmiddels heeft er ook een stafdebat plaatsgevonden aan onze faculteit. Nadat ik in 15 minuten mijn christelijke perspectief op dit thema had gegeven, hebben twee collega's daarop gereageerd. Het was een waardig, maar heel intensief en existentieel gesprek. Dan voel je heel diep dat het niet gaat om een visie, maar dat het ons totale bestaan raakt.

Vanuit het College van Bestuur was er de dringende wens om een 3D debat te organiseren waar ook studenten in betrokken zijn. Een eerste poging om een voorgesprek te hebben met zo'n tien studenten van het HHS is gestrand op de beschikbaarheid van studenten. Ik hoop dat er een vervolg kan komen waarin ook HHS-studenten betrokken zijn.

Hieronder nogmaals de tekst van de HHS-verklaring die ook op de website staat:

Vrijdag 4 januari of zaterdag 5 januari is de Nederlandse tekst van de zogenoemde 'Nashville verklaring' met een naschrift publiek gemaakt. Ook docenten van het Hersteld Hervormd Seminarium hebben hun steun aan dit initiatief gegeven. Twee van hen hebben dat gedaan met de expliciete verwijzing naar hun functie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam.

In de Bijbel geeft God ons zijn prachtige en unieke scheppingsorde. Hij stelde het huwelijk in als een levenslang verbond tussen één man en één vrouw, waarbij trouw en liefde centraal staan en waarbinnen seksualiteit wordt ontvangen en beleefd. De Nashville verklaring geeft een samenvatting van deze Bijbelse

waarden en gaat hiermee in het spoor van een eeuwenlange bestaande kerkelijke visie. In de Nashville verklaring wordt onder meer het aangaan van homoseksuele en lesbische relaties afgewezen.

In het ontstane debat is de Vrije Universiteit ook betrokken geraakt met alle gevolgen van dien voor het college van bestuur, het faculteitsbestuur, collega's, studenten en het ministerie van onderwijs. Het is nooit onze intentie geweest om genoemde betrokkenen hiermee schade te doen. We hebben dit ook uitgesproken naar het faculteitsbestuur.

Wij zijn ons ervan bewust dat de in Nashville verklaring gedeelde overtuiging in onze plurale samenleving niet vanzelfsprekend is. Christelijke tolerantie betekent voor ons niet dat we onze eigen overtuiging relativeren, maar dat wij het feit accepteren dat er andere overtuigingen zijn. Vanuit onze christelijke levensovertuiging onderschrijven wij de boodschap van Nashville, maar hebben wij vertegenwoordigers van andere levensovertuigingen lief, ongeacht religie, seksuele oriëntatie of levensbeschouwing.

Meedenken met Paulus

Bert Loonstra publiceerde vorig jaar *Meedenken met Paulus. Letter en Geest in de bezinning op vrouw en ambt* (Amsterdam: Buijten & Schipperheijn, 2018), 127 pag., ISBN 9789058819949.

Voor *Nader bekeken* schreef ik een recensie:

Kunnen wij in ons hypermoderne cultuur nog zeggen dat het ambt niet is bestemd voor de vrouw? Maakt de christelijke kerk zich met dit standpunt niet ongeloofwaardig nadat er zoveel emancipatie van de vrouw heeft plaatsgevonden? Als wij op allerlei terreinen voluit kinderen van onze tijd zijn, moeten we dan in de kerk patronen uit een oude cultuur handhaven? We zien het 'kussen met een heilige kus' ook als iets dat cultureel is bepaald, zou dat ook niet zo kunnen zijn met de Bijbelse verhouding van man en vrouw in de gemeente?

Met deze ongemakkelijkheid zit de christelijke kerk vandaag. In de breedte van het christendom zijn er tal van manieren om deze ongemakkelijkheid weg te nemen. De meest gebruikte route in de wereldkerk is het gezag van de Schrift relativeren en eenvoudig zeggen dat wij geen boodschap hebben aan Paulus' visie op de verhouding van man en vrouw. Op deze manier zie je de Bijbel grotendeels als een menselijk boek, waar we veel inspiratie aan kunnen ontleen, maar dat voor ons niet bindend is.

Het wordt ongemakkelijker om met deze ongemakkelijkheid om te gaan als je uit wilt gaan van het gezag van de Schrift. In dit kader zijn er pogingen ondernomen om strikt exegetisch meer ruimte te scheppen voor de vrouw in het ambt, bijvoorbeeld vanuit de profeterende christin in de gemeente van Korinthe. Bijbels-theologisch is er wel gewezen op voorbeelden als Debora en Hulda die ook een belangrijke taak hadden in Gods plan. Ook kan er een hermeneutische herinterpretatie plaatshebben van de oude tekst in een nieuwe situatie, zodat dezelfde tekst in een andere context anders wordt toegepast.

Cultuur en Geest

In het kader van deze bezinning heeft Dr. Bert Loonstra een studie geschreven om ons op de betekenis van de Paulus' woorden in het heden te bezinnen. Zijn studie is te karakteriseren als een hermeneutische studie waarbij hij gevoelig is voor de kritiek dat de cultuur een te belangrijke

plaats krijgt in de uitleg en toepassing van de Schrift. Daarom heroriënteert hij zich op de boodschap van de apostel Paulus.

Hij ontwikkelt dan een lijn die niet eerder ontwikkeld is. Het blijkt in de boodschap van Paulus steeds te gaan om God, Christus, de Geest en de gelovigen. Opvallend genoeg vormt de geschreven wet niet de kern van de apostolische boodschap. De wet was een pedagoog tot de komst van Christus en de wet verdiept het zondebesef, maar de wet kan ons niet redden.

Loonstra geeft ook voorbeelden vanuit Paulus om dit nader te onderstrepen. Paulus' uitleg van de besnijdenis in Romeinen 2:25-29 maakt duidelijk dat hij de wet relativeert. Immers, de onbesnedene die naar de wet leeft, wordt als besneden gezien, terwijl de besneden die niet naar de wet leeft, als een onbesnedene wordt gezien. Terwijl God in Genesis 17 tegen Abraham zei dat de onbesnedene uitgeroeid moest worden, stelt Paulus de besnijdenis ter discussie en erkent hij dat men zalig kan worden zonder de werken van de oudtestamentische wet. Wat moet dit een enorm conflict hebben gegeven met de Joodse gelovigen.

2 Korinthe 3 is ook belangrijk in het betoog van Loonstra. Het gaat in dit hoofdstuk om de letter die doodt en de Geest Die levend maakt. Dit betekent dat de letter van de wet en de Geest tegenover elkaar worden geplaatst. Loonstra wil hier niet mee zeggen dat de wet heeft afgedaan, maar deze wordt geschreven in het hart. De hele wet wordt vervuld in de liefde (Gal. 5:14).

Galaten 3:10 spitst het betoog nog meer toe. Wie vertrouwt op de daden van de letterlijke wet, is vervloekt. Het handhaven van de letter van de wet is niet alleen overbodig, maar het is gevaarlijk.

Concrete voorschriften in de Schrift

Een belangrijke vraag die uit het voorgaande wordt opgeroepen, is de vraag naar de talloze voorschriften die we in Paulus' brieven tegenkomen. Loonstra zelf stelt deze vraag ook. Paulus kan zeggen dat de vrouw moet bidden en profeteren met een gedekt hoofd in de gemeente. Hij kan ook zeggen dat de vrouw moet zwijgen in de gemeente. Met een beroep op oudtestamentische wetten schrijft hij ook dat de dienaar van het evangelie mag leven van zijn dienst in Gods koninkrijk of dat we alleen met twee of drie getuigen een aanklacht tegen een ambtsbroeder kunnen aanvaarden.

Loonstra ziet het zo dat Paulus zich beroept op voorschriften uit de wet wanneer de voortgang van het evangelie ermee wordt gediend. In de begintijd van de kerk was het een revolutie om te pleiten voor de afschaffing van de slavernij, daarom vermaant Paulus de slaven om zich te voegen in de patronen van die tijd. Zo geldt het ook voor de plaats van de vrouw in de gemeente. In de tijd van Paulus zou het ongepast zijn overgekomen als een vrouw leiding zou geven in de gemeente, daarom maakte Paulus een pas op de plaats en legde de vrouw het zwijgen op in de gemeente. In 1 Korinthe 14:34 verwijst de apostel hiervoor naar de wet. Dit wil zeggen dat de wet geen bindende moraal voorschrijft, maar dat de wet het inzicht van Paulus op dat moment en in die concrete situatie onderstreept. Paulus beroept zich op de wet als dat zo uitkomt. Het beroep op de wet is niet leidend, maar volgend.

Hiermee is Loonstra nog niet klaar, want Paulus beroept zich ook wel eens op de orde van de schepping. In 1 Timotheüs 2:12 vermaant Paulus de vrouw ook dat zij niet heerst over de man of

in de gemeente leert. Hierbij wordt het apostolisch vermaan ondersteund door het feit dat Adam eerst gemaakt is en daarna Eva. Vervolgens is Eva de eerste geweest in de zonde. Het lijkt erop dat het beroep op scheppingsordeningen onopgeefbaar is.

Toch ziet Loonstra hier ook relativering. In de eerste plaats maakt het voorbeeld van de sabbat duidelijk dat de orde van Gods koninkrijk gewichtiger is dan de orde van de schepping. Gelovigen uit de heidenen worden immers niet gebonden aan het houden van de zevende dag, maar zij komen samen op Christus' opstandingsdag. Bovendien ziet Loonstra in Paulus interpretatie van de orde van de schepping ook de cultuur van zijn tijd doorstralen. Als de 'natuur' iets leert, zegt dat meer over de culturele context van Paulus dan over de objectieve scheppingsorde. Als Paulus uit de volgorde van de schepping van man en vrouw iets afleidt over een rangorde, moet dat ook door zijn cultuur zijn gekleurd. Kortom, er kan geen sprake zijn van een scheppingsorde die altijd en voor iedereen geldt is.

Al met al is het voor Loonstra duidelijk dat we de letter van de wet en de scheppingsordeningen moeten relativiseren. We kunnen er alleen gebruik van maken als het de voortgang van het evangelie dient. In Paulus' tijd zou een vrouw als ambtsdrager weerstand hebben opgeroepen. Vandaag is het veeleer andersom. Daarom moeten wij vanuit het evangelie niet tegen de breed gedeelde normen en waarden van onze cultuur ingaan. Zoals Paulus revolutionair was door de besnijdenis niet bindend te achten, zo moeten wij ons in onze context niet laten binden door het verschil tussen de man en de vrouw in het ambt. Tot zover Loonstra.

Het evangelie tegenover de cultuur

Wat te denken van deze benadering? Laat ik voorop stellen dat ik het heel boeiend vond om kennis te nemen van deze gedachtegang. Er wordt op een fundamentele manier nagedacht over de verhouding van christelijk geloof en cultuur. Loonstra doet dat ook op een integere, intelligente en innemende manier waarbij hij lastige vragen niet uit de weg gaat. Tot zover mijn complimenten.

Ik kan zijn gedachtegang echter niet overnemen. In de eerste plaats gaat Loonstra eenzijdig om met de verhouding tussen evangelie en cultuur. Er zijn momenten waarop het evangelie cultuurvolgend is. De heilige kus is daarvan een voorbeeld. Maar er zijn tal van momenten waarop het evangelie cultuurkritisch en cultuurvormend is. Als Paulus zich in Efeze 5:22-33 uitspreekt over het hoofd-zijn van de man is dat bepaald niet cultuurvolgend. Hij stelt daar dat de man zijn vrouw moet liefhebben als zijn eigen lichaam en zoals Christus Zijn gemeente heeft liefgehad. Dit moet als revolutionair hebben geklonken in de toenmalige gemeente en de toenmalige cultuur. Op deze manier is het duidelijk dat het evangelie de schurende aspecten met de toenmalige cultuur niet ontwijkt. Tevens blijkt dat Paulus wel degelijk uit vaststaande principes en uitgangspunten leeft en handelt.

Nauw hieraan verbonden is de tweede vraag of we wel zo precies weten wat cultuurbepaald was in de context van de eerste christengemeenten. Hoe weet men zo zeker dat iets door de cultuur bepaald werd? Er waren grote verschillen tussen de culturen van Egypte, Mesopotamië en Griekenland. Zo kende men in Egypte bijvoorbeeld de priesteres. Dit laat ons zien dat het ook in

de oude Oosten helemaal niet vanzelfsprekend was dat vrouwen in de openbare eredienst niet dienden. Gods openbaring gaat in de cultuur in, wordt erdoor gekleurd, maar staat er soms ook haaks op. Gods openbaring komt werkelijk van buiten, zodat deze niet af te leiden valt uit de culturele context. Dat gold oudtestamentisch voor het sabbatjaar en het jubeljaar. Dat geldt nieuwtestamentisch van de unieke verhouding van man en vrouw.

Is er een criterium binnen de Schrift?

In de derde plaats gaat Loonstra ervan uit Paulus slechts één norm hanteert, namelijk de voortgang van het evangelie. Hoe weten we dat? Maakt Paulus ergens duidelijk dat dit het criterium is waaraan hij alle voorschriften ontleent? Als dit criterium niet duidelijk is vanuit het eigen schrijven van de apostel, is het een hachelijke zaak om hem op deze manier te interpreteren. Immers, de uitspraken van de apostel Paulus over de besnijdenis maken duidelijk dat hij tegen de stroom in kan gaan, evenals zijn onderwijs betreffende de liefde van de man voor de vrouw. Een hermeneutische interpretatie en toepassing van de Schrift kan niet toe met dit ene criterium, maar er is genuanceerdere benadering nodig.

Ten vierde wordt er op deze manier een veel te grote tegenstelling gemaakt tussen letter en geest. In het Oude Testament ging het echt niet alleen om de uiterlijke letter en in het Nieuwe Testament gaat het niet alleen om de weg van de Geest. Er is een relatie van belofte en vervulling tussen Oude Testament, in het Oude Testament worden de dingen concreet en zichtbaar gemaakt, maar dat betekent niet dat er een tegenstelling bestaat tussen de beide delen van de Schrift. Jezus kwam niet om de wet te ontbinden, maar om deze te vervullen. De vervulling is nog wel eens radicaler en concreter dan de oudtestamentische gestalte. In het Oude Testament was er een mogelijkheid voor scheiding, maar Jezus is veel ‘strenger’ in de hantering van de huwelijksregel.

We kunnen vervolgens opmerken dat nergens blijkt dat de tien geboden in het Nieuwe Testament niet meer zouden gelden. We komen de tien geboden in de concrete apostolische vermaningen in het Nieuwe Testament weer tegen. Het Nieuwe Testament hamert niet alleen op de liefde, maar geeft ook concrete inhoud aan de liefde: Wie de geboden bewaart, heeft Jezus lief (Johannes 14:21). De geboden zijn geen willekeurige regels, maar ook in de geboden openbaart God Zich. Gods koninkrijk bestaat in gerechtigheid en door Gods Geest wordt het recht van de wet in ons vervuld (Rom. 8:4). We hebben ook vermaak in de wet van God (Rom. 7:22).

Geen doperse hermeneutiek

Ik ben het – ten zesde – met Loonstra eens dat wij niet neutraal naar de Schrift kijken en dat de Schrift geen optelsom van eeuwige regels en voorschriften is. Het reformatische *Sola Scriptura* betekent echter wel dat wij uitgaan van het tegenover van de Schrift. Wij moeten de Schrift niet in ons schema passen, maar wij moeten ons laten leiden door het schema dat de Schrift ons aanreikt. Daar hebben we de Geest bij nodig en dat staat niet los van de katholiciteit van de kerk. In onze uitleg van de Schrift is de katholieke interpretatiegemeenschap van de Schrift van alle tijden een belangrijker middel dan de stem van onze cultuur. Het is een doperse trek om ons op de leiding van de Geest te beroepen los van de kerk van alle tijden en los van de letter van de

Schrift. Het werk van de Geest is niet dat wij de letter van de Schrift relativeren, maar om ons vast te maken in het onbreekbare Woord van God, de enige waarheid in een oceaan van leugens.

Tot slot kan ik de scheiding tussen schepping en herschepping evenmin meemaken. We kunnen schepping en scheppingsordeningen niet verabsoluteren, maar we kunnen ze evenmin relativeren. Het denken vanuit de eenheid van het huwelijk is nota bene bepalend voor de relatie tussen Christus en Zijn bruid. Daarbij komt dat de schepping in de herschepping niet in de prullenbak belandt, maar wordt gelouterd en vernieuwd. Aangezien de herschepping op een bepaalde manier de continuïteit van de schepping met zich meebrengt, is er alle reden om onszelf niet te isoleren van de orde in de schepping en onderwijl uit te zien hoe ook de schepping wordt vervuld in de herschepping.

GEESTELIJKE LESSEN VAN KENNETH MACGRAE (12)

Opnieuw luisteren we naar de geestelijke levenswijsheid die Kenneth MacRae (1912-1963) in zijn ambtelijke bediening opdeed, omdat we hierin iets proeven van de Schotse Christocentrische affectieve spiritualiteit:

- In this bright, beautiful, spring-like day the place looked perfectly lovely – the blue sky, the far-stretching sparkling sea, the great tawny, snow-flecked hills – and I could not but feel my heart to go out in gratitude to Him who had cast my lines in pleasant places and who had given me health and strength to enjoy such a day. Somehow, too, the glory of earth served to bring the glory of Immanuel’s Land to my heart. One could almost forget that there was a death-passage between.
- I used to think that ‘watch’ and ‘pray’ were synonymous terms, that the way in which ‘to watch’ was ‘to pray’, but now I see the difference; for I can pray now and perhaps experience some blessing in the exercise, and then come forth from my study and immediately fall under the influence of a light and unsanctified mind. Watching, I see, is just as imperative as prayer.
- The reading in Bogatzky today concerning the dishonor done to the Lord by our small expectations coincided with my experience (...) this, however, I do see, that the nearer I get to Christ the easier it is to expect Him to work. But to get near to Christ is in itself one of my soul’s most serious difficulties, and yet this evening’s quiet time for prayer in the church seemed to point to the solution, namely, strive after it, even with a heart which at the outset appears hopelessly stony and cold.
- Felt disappointed, but as I was leaving the vestry the question was as it were put to me, ‘Can you see the hearts of the people? Your place is to go on with your work, not only pleading with sinners, but building up the faith of the Lord’s heritage. The Day will declare the fruit’. With that I must be content, and learn more to exercise faith than rely upon outward signs of the power of the truth under my preaching

- I noted the effect which the recital of deeds of gracious power I past days had upon the attention of the people, and I felt it also in my own soul, and was led thereby to think that the very narration of such deeds woke such desires in the hearts of the Lord's people as constituted a prayer so powerful as to draw the Lord sensibly nearer to us. In connection with this I also remembered how often in Scottish religious history the narration of revival scenes in other places has been followed by similar manifestations of divine favour in the very spot in which such has taken place.

Tot slot

We leven in de lijdenstijd. Hoe bitter is het lijden van onze Heiland. Hoe bitter zijn onze zonden, aangezien ik met mijn zonden Hem al die jammeren heb aangedaan. Hoe oneindig goddeloos is ons hart dat Jezus vervloekt als het Hem aan het kruis brengt. Hoe oneindig diep is Zijn liefde dat Hij blijft geven ondanks de smaad die wij Hem aandoen. Hoe oneindig diep is Zijn liefde dat Hij geen moment heeft onderhandeld over de losprijs, maar de grootste prijs geeft. Hoe oneindig krachtig is het liefdevuur in Zijn hart dat al Zijn angst het liefdevuur niet verzwakt. Zo heb ik aan Hem genoeg en krijg eeuwig niet genoeg van Hem.

jullie W. van Vlastuin